

Щомъ стигнали подъ хроста, нѣщо силно изревало и завъртѣло опашка. Това билъ страшниятъ лѣвъ.

— Кои сте вие и що дирите въ моето царство? запиталъ лѣвътъ неканенитѣ гости.

— Азъ съмъ пѣтелтъ — селскиятъ часовникъ, а другарътъ ми — благородний оселъ. Щомъ изкукуригамъ, всичко бѣга и се крие, дори и слънцето гледа да побѣгне на високото небе. Бѣгай по-скоро, да не закукуригамъ, казалъ пѣтелтъ и заплѣскалъ крилѣ.

Лѣвътъ наистина се уплашилъ и хукналъ да бѣга.

Въ това врѣме магарето слушало отъ страна и треперѣло отъ страхъ, да не би нѣкакъ лѣвътъ да му съдере кожата. Щомъ се отдалечилъ неприятелтъ, то отворило уста и казало:

— Видѣ ли, пѣтльо, какъ се уплаши лѣвътъ отъ моя рѣстъ? Гледай какъ ще го стигна и ще го ритна по задника.

Още не издумало тия думи и се хукнало по дирѣ лѣва. А лѣвътъ, като видѣлъ магарето само, хвърлилъ се върху него и го свалилъ на земята.

— Тичай, пѣтльо, заревало пакъ магарето, ела, че умирамъ отъ жбигѣ на страшния звѣръ.

Вѣрниятъ другаръ, веднага изкукуригалъ подъ хроста и подплашилъ лѣва. Не видѣлъ горкиятъ лѣвъ, кждѣ избѣгалъ. Така се избавило магарето отъ ноктетѣ на лѣва.

